

Антонъ Страшимировъ

Хубава е Тракия, хей!

(Изъ „Малкитѣ туристи“)

Въ Сливенъ има много лозя, като въ Варна. И сжщо сж сѣ по високи склонове.

Ние се извихме подъ западнитѣ стръмни лозя и поехме шосето за „Зааритѣ“, както наричатъ тука Нова и Стара Загора.

Бѣше привечерь и никакъ не ми се вървѣше. Иде ми да легна и да се търкалямъ — толкова отъ удоволствие, колкото и отъ мъка. Това се случва съ мене: понѣкога съмъ досущъ радостенъ и сѣ пакъ ми е горчиво. Не знамъ, дали съ другитѣ хора е така?

Влача си нозетѣ и думамъ на Стояна:

— Не ми се върви!

— То и менъ не ми се върви — отвърща — току да кретимъ до нѣкоя похлътнала нива, че да се свиемъ до кръстецъ и да не мърдаме вече.

А докато кретѣхме, ето ни предъ голѣмъ мостъ и рѣка! И каква рѣка: — не е като нашата Камчия мътна и воняща, а бистра и синя, като планински виръ.

— Стояне, Тунджа! — викнахъ азъ и плѣснахъ ржце.

Той ми се изплезе. Намѣрилъ съмъ кого да възхитя! А не можехъ да се лъжа: това трѣбва да бѣше Тунджа. Тя върви между Стара планина и Срѣдна гора все на изтокъ, а при Сливенъ изед-